

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **N. T. B.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

za účasti: **V. T. M.**, narozená dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2025, č. j. CPR-8691-7/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2025, č. j. CPR-8691-7/ČJ-2025-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 1. 2025, č. j. KRPA-95330-63/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že část výroku ve znění *„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanovuje na 2 roky.“* se mění a nově zní *„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanovuje na 1 rok.“* Ve zbylé části žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 let, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobkyně nebo třetí země, kde je žalobkyně oprávněna pobývat nebo která ji přijme, a to do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav a nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně a jejich rodinných příslušníků, kteří na území ČR pobývají. Pokud by správní orgány postupovaly řádně a v souladu se zákonem, musely by minimálně zvážit použití mírnějších opatření, jakými je např. povinnost opustit území.
4. Žalobkyně přicestovala do ČR v roce 2018 a od té doby na území soustavně pobývá. Její pobyt je citově i materiálně spjat s veškerou nejbližší rodinou, kterou na území má, a to se dvěma dcerami, nezletilými vnuky a vnučkou, která je dokonce českou občankou. Na území tak pobývá již téměř 7 let, za tu dobu si vytvořila významné vazby, zejména se stala nepostradatelnou součástí života svých dcer, s jednou dcerou (T. M. V.), jejím manželem a dvěma dětmi dokonce sdílí společnou domácnost, o děti dcer (svá vnoučata) žalobkyně všestranně pečuje ve chvíli, kdy dcery materiálně zajišťují rodinu. Vytvořila si zvláště silné pouto se svými vnoučaty, o které téměř denně pečuje, a je závislá na materiální podpoře rodiny své dcery, se kterou žije, jde o vzájemnou závislost. Žalobkyně rozporovala tvrzení správního orgánu, že ji dcery mohou materiálně podporovat i v případě návratu žalobkyně do země původu. Správní orgán totiž nezohlednil, že dcery žalobkyně mohou být ekonomicky aktivní v takové míře právě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

proto, že se žalobkyně stará o jejich domácnosti. Pokud by žalobkyně vycestovala, dcery by nemohly naplno vykonávat své pracovní aktivity, což by vedlo ke snížení jejich příjmů a možnosti finančně podporovat žalobkyni. Na okolnosti společného života žalobkyně opakovaně upozorňovala ve správním řízení, prokázal to i výslech dcery. Naproti tomu v zemi původu žalobkyně nemá žádné vazby, žádný majetek ani jiné zázemí, a vzhledem ke svému věku blízcímu se odchodu do důchodu již ani možnost pracovního uplatnění. V případě opuštění ekonomického zázemí ČR by se tak vystavila riziku materiální nouze. Žalobkyně je rovněž v současnosti žadatelkou o udělení přechodného pobytu, žádost iniciovala dne 19. 3. 2025, ale dosud o ní nebylo rozhodnuto.

5. Uložení správního vyhoštění by tak v případě žalobkyně znamenalo nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod. Upozornila na povinnost správních orgánů dbát ustanovení mezinárodních smluv. Dále poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudky ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33 a ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019-33. Žalovaný neprovedl test přiměřenosti v intencích zmiňované judikatury. Správní orgán nepravdivě tvrdí, že žalobkyně pobývá na území ČR dlouhodobě nelegálně a vědomě stav udržuje, už z obsahu žádosti žalobkyně je však zřejmé, že se svou pobytovou situací snaží aktivně a dlouhodobě řešit. V případě vycestování žalobkyně bude jejich soukromý a rodinný život závažně narušen, nelze s jistotou předpokládat, kdy jí bude vydáno pobytové oprávnění, o které dlouhodobě usiluje. S ohledem na to, že vnoučata žalobkyně jsou nezletilé děti, je třeba brát v úvahu jejich nejlepší zájem ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Tímto je bezesporu možnost udržovat blízký a pravidelný kontakt se svou babičkou. Ze správního rozhodnutí je patrné, že si správní orgán uvědomuje, že napadené rozhodnutí bude mít mimořádně závažný dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, přesto se s touto skutečností dostatečně nevypořádal. Přístup žalovaného je povrchní a v rozporu s požadavky na individualizované a přiměřené rozhodování ve věcech, které se zásadně dotýkají lidských práv jednotlivce.
6. Navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně uvedl důvody svého rozhodnutí a vypořádal se s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve věci byly zjištěny a posouzeny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a že v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření.
8. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. Dle obsahu spisu soud jako případnou osobu zúčastněnou na řízení shledal dceru žalobkyně, paní T. M. V., které zaslal vyrozumění o probíhajícím řízení, žalobu a její doplnění a vyzval jí, aby do 5 dnů od doručení výzvy výslovně oznámila, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, výzva jí byla doručena do vlastních rukou dne 7. 7. 2025 (viz č.l. 19). Soud zaslal osobě zúčastněné na řízení i vyrozumění o nařízeném jednání, které jí bylo doručeno dne 1. 7. 2025 (viz č.l. 23). Osoba zúčastněná na řízení přípisem ze dne 9. 7. 2025 doručeným soudu dne 14. 7. 2025 sdělila soudu, že souhlasí s dostavením se k soudnímu jednání dne 17. 7. 2025 v 9:00 hodin, jinak se ve věci nevyjádřila. S ohledem na to soud zajistil tlumočnicki k ústnímu jednání.

V. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně na území ČR přicestovala na základě krátkodobého víza s platností od 3. 10. 2018 do 13. 1. 2019, doba povoleného pobytu jí vypršela 5. 1. 2019, po ukončení platnosti krátkodobého víza však z území nevycestovala. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 6. 2019, č. j. KRPM-10980-35/ČJ-2019-140022-SV bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na 6 měsíců s dobou vycestování do 50ti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně byla od 14. 6. 2019 do 4. 2. 2020 vedena v ENO.
11. Žalobkyně se dne 19. 4. 2021 dostavila ke správnímu orgánu I. stupně řešit svůj neoprávněný pobyt na území ČR. Následnou lustrací v CIS bylo zjištěno, že dne 21. 10. 2020 bylo s žalobkyní zahájeno řízení ve věci přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, přičemž nebyla prokázána fikce podle § 87y zákona o pobytu cizinců.
12. Dne 19. 4. 2021 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.
13. Žalobkyně při svém výslechu dne 19. 4. 2021 uvedla, že do ČR přicestovala v roce 2018 za svou dcerou na základě turistického víza a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Žije v rodinném domě se svou dcerou a jejím manželem a jejich dvěma dětmi. Je si vědoma, že jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nevycestovala, protože se nechtěla vrátit do Vietnamu, chtěla si zde obstarat povolení k pobytu. Na území ČR má dceru V. T. M., nar. X, jejího manžela V. X. C. a vnoučata V. T. N. M., nar. X a V. D. A. F., nar. X. Všichni jsou vietnamské státní příslušnosti až na vnučku V. T. N. M., která má českou státní příslušnost. Žalobkyně má ještě další tři děti, z nichž jedna dcera také žije v ČR, další dcera a syn žijí ve Vietnamu. Veškeré finanční prostředky získává od dcery, je zdravá a může cestovat. Ve Vietnamu vlastní rodinný dům, kde bydlí její syn, ale v případě vycestování by v něm mohla bydlet. Nemá žádný důvod, který by jí bránil ve vycestování, pokud bude muset, vycestuje dobrovolně.
14. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 19. 4. 2021 je vycestování žalobkyně do Vietnamu možné.
15. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2021, č. j. KRPA-95330-20/ČJ-2021-000022-SV správní orgán I. stupně žalobkyni uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 roky. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2022, č. j. CPR-20800-3/ČJ-2020-930310-V242 žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 5. 2021, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

č. j. KRPA-95330-20/ČJ-2021-000022-SV a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a nebyl řádně zjištěn skutkový stav.

16. OSPOD ve zprávě ze dne 12. 7. 2022 uvedl, že neeviduje informace o uvedené rodině (dcery žalobkyně).
17. Dcera žalobkyně V. T. M. při výslechu dne X uvedla, že žalobkyně s nimi bydlí od příjezdu na území, její odcestování by pro rodinu byl velký zásah, protože ji mají moc rádi. Žalobkyně se stará o celou rodinu, hlídá děti (své vnoučata), vaří, uklízí a vodí děti do školy, aby se její dcera a její manžel mohli věnovat své kariéře. Od příjezdu matky na území si na žalobkyni zvykl zejména její vnuk V. D. A. F., se kterým má žalobkyně velice blízký vztah. Žalobkyně původně přijela na území pouze na návštěvu, když však viděla chod domácnosti, rozhodla se zůstat. Dcera se před příjezdem žalobkyně nemohla věnovat své kariéře, je manažerka společnosti. Žalobkyně se dohromady stará o tři děti, druhá dcera žalobkyně jí vozí své dítě každý den po obědě ze školky, žalobkyně jej hlídá do 18 hod. Svého vnuka žalobkyně vyzvedává ze školky po obědě a do 18 hod ho hlídá (školka má otevřeno asi do 16 hodin), než přijdou jeho rodiče z práce. Žalobkyně prodala svůj dům ve Vietnamu, již tam nikoho nemá. Syn, který žil ve Vietnamu, studuje v ČR, a dcera se provdala a žije v Číně.
18. Ve vyjádření k podkladům ze dne 12. 12. 2023 žalobkyně uvedla, že se zásadně podílí na výchově svých vnoučat, o které každodenně pečuje v době, kdy její dcery obstarávají své záležitosti, zajišťují chod svých domácností a obživu pro své rodiny. Vnoučata si k žalobkyni vytvořila vřelý vztah, který se neustále prohlubuje. Žalobkyně o své vnoučata pečuje každodenně, péči milující babičky nelze nahradit péčí běžného školského zařízení. Žalobkyně udržuje vřelé vztahy i se svými dvěma dcerami, s dcerou V. T. M. žije ve společné domácnosti, společně s jejím manželem a dvěma dětmi, každodenně se stýká i s druhou dcerou V. T. M., která žalobkyni vozí vnuka, o kterého se žalobkyně po několik hodin denně stará. V rodině tak panují velmi blízké, vřelé a hluboké vztahy. Žalobkyně ani nemá, kam se vrátit. Veškerá blízká rodina žalobkyně žije v ČR, brzy dosáhne věku 60 let, není tak reálná šance, že by byla schopna se v zemi původu sama uživit. Možnosti návratu žalobkyně i po skončení vyhoštění jsou s ohledem na zavedený systém žádostí ve Vietnamu a povahu dosavadního pobytu žalobkyně zcela nereálná. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak znamená, že žalobkyně prožije své stáří v zemi, kde nikoho nemá a svou rodinu uvidí pouze zprostředkovaně.
19. Správní orgán I. stupně poté rozhodl rozhodnutím ze dne 9. 2. 2024, č. j. KRPA-95330-50/ČJ-2021-000022-SV, kterým žalobkyni uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce 3 roky. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2024, č. j. CPR-17809-3/ČJ-2024-930310-V242 žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 2. 2024, č. j. KRPA-95330-50/ČJ-2021-000022-SV a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu, nepřiměřeně stanovenou dobu správního vyhoštění a pro nepřezkoumatelnost.
20. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 10. 1. 2025 správní orgán I. stupně shledal, že žalobkyně se na území EU opakovaně nachází bez oprávnění k pobytu, čímž opakovaně porušuje právní předpisy, dne 2. 6. 2019 jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

č. j. KRPM-10980-35/ČJ-2019-140022-SV, které nerespektovala a dále pobývala na území EU až do dne 19. 4. 2021, kdy byla zajištěna policií ČR. Tím naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně podle § 119a zákona o pobytu cizinců posoudil, že důsledek tohoto rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, což podrobně odůvodnil.

21. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala. Namítala, že správní orgán I. stupně se neřídil závazným názorem žalovaného, nedostatečně zjistil skutkový stav. Správní orgán I. stupně nijak nepřihlédl k tomu, že se žalobkyně nachází ve věkové skupině blízké důchodovému věku, nalezení zaměstnání ve Vietnamu by tak pro ni bylo velmi složité. Dále upozornila, že nelze srovnávat finanční podporu poskytovanou žalobkyni její dcerou na území ČR a na dálku ve Vietnamu, dále nezjistil, jak naložila s prostředky z prodeje nemovitosti. Správní orgán I. stupně dostatečně nezohlednil zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich rodinných příslušníků, včetně nezletilých dětí. Žalobkyně se podílí na výchově svých vnoučat, o které každodenně pečuje. V zemi původu již nikoho nemá, nemá se kam vrátit.
22. V napadeném rozhodnutí ze dne 3. 6. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně nerespektovala původní vykonatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 6. 2019, neopustila území ČR ve stanovené lhůtě, která uplynula dne 3. 8. 2019. V závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení všech skutečností žalovaný shledal, že doba 2 let, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je s ohledem na vysoký věk žalobkyně a její rodinné vazby na území ČR nepřiměřená, a proto ji snížil na 1 rok. K odvolacím námitkám uvedl následující. Návrat žalobkyně do země původu je možný. Jako občanka Vietnamu se může vrátit se do své vlasti, která má povinnost se o ni postarat. Ani skutečnost, že žalobkyně nemá ve Vietnamu žádný majetek, neznamená, že by nebyla schopná se integrovat, žila tam do roku 2018, je soběstačná, v ČR dokonce pečuje o vnoučata a stará se o chod domácnosti, rodina ji může finančně podporovat. Dům navíc prodala v době, kdy v ČR pobývala nelegálně. Nuceným vycestováním sice dojde ke snížení životní úrovně a rovněž k citelnému zásahu do života, nicméně jejím návratem skončí opakované porušování právních předpisů. Žalovaný přistoupil ke zkrácení doby vyhoštění po zohlednění veškerých rodinných vazeb a zapojení žalobkyně do péče o vnoučata a do chodu domácnosti, rovněž zohlednil vyšší věk žalobkyně. Nelze však opomenout, že žalobkyně na území dlouhodobě pobývala bez zákonného oprávnění, nerespektovala pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a k řešení svého neoprávněného pobytu se dostavila až se značným odstupem. Její pobyt na území ČR se tak protáhl na 7 let, až na krátký úsek byl bez oprávnění. Žalobkyně tak veškeré rodinné vazby na území budovala během neoprávněného pobytu. Začlenění do života ve Vietnamu by pro žalobkyni neměl být neřešitelný problém, neboť tam žila převážnou část svého života. Ohledně námitky neprovedení navrhovaného výsledku žalobkyně uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn již z předchozích vyjádření žalobkyně, z provedeného šetření, z výsledku dcery žalobkyně. Žalovaný neshledal porušení práva na soukromý a rodinný život ani u žalobkyně, ani u jejich rodinných příslušníků, včetně dětí. Ve věci bylo přihlédnuto ke všem relevantním okolnostem případu, a to včetně Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

existence rodinných vztahů na území ČR, role při zajišťování chodu domácnosti, péče o vnoučata. Nelze však přehlédnout, že samotné udržování těchto vztahů započalo a pokračovalo v době, kdy žalobkyně pobývala na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Péče poskytovaná žalobkyní je sice nepochybně důležitá z pohledu praktického fungování rodiny, avšak není nezastupitelná, neboť hlavní péče o nezletilé děti náleží jejich matkám, které mají legální pobytová oprávnění, jsou pracovně činné a schopné zajistit péči o děti i v nepřítomnosti žalobkyně. Zájmy veřejného pořádku musí převážet nad argumenty o právech vnoučat, neboť existují dostatečné možnosti, které umožňují pečovat o děti jiným způsobem a zároveň udržovat kontakt s babičkou i po jejím vyhoštění. Ani námitka odkazující na § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců není důvodná, neboť dané ustanovení, které umožňovalo rozšířený výklad kategorie „rodinný příslušník“ i na osoby, které žily ve společné domácnosti nebo byly na občanova Evropské unie závislé, již několik let není součástí právního řádu ČR (bylo zrušeno 18. 12. 2015).

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 17. 7. 2025. Žalovaný se z jednání omluvil. Osoba zúčastněná na řízení se k jednání nedostavila, ani se neomluvila. V úvodu jednání právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že se na ni obrátila osoba zúčastněná na řízení (kterou však nezastupuje) s tím, že jí nebylo doručeno vyrozumění o jednání, kterého se chce zúčastnit s tím, že bude potřebovat tlumočníka, právní zástupkyně žalobkyně z tohoto důvodu požádala o odročení jednání. Soud však žádost o odročení neshledal důvodnou, neboť osobě zúčastněné na řízení bylo řádně doručeno vyrozumění o probíhajícím řízení, žaloba včetně její doplnění a vyrozumění o jednání (k tomu viz bod IV. výše), osoba zúčastněná na řízení dokonce výslovně písemně sdělila soudu, že se jednání dne 17. 7. 2025 zúčastní, kdy s ohledem na to soud zajistil tlumočníka. Nebyly tak dány podmínky pro odročení jednání.
25. Žalobkyně při jednání setrvala na svém stanovisku, nově namítala, že žalovaný v řízení neposoudil, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU.
26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
27. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
29. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, když se dopustila protiprávního jednání, pro které jí bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 6. 2019, č. j. KRPM-10980-35/ČJ-2019-140022-SV uloženo správní vyhoštění, které však žalobkyně nerespektovala a území ČR ve stanovené době neopustila, nadále v ČR pobývala bez oprávnění k pobytu. Naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců žalobkyně nerozporuje.
30. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně se vytýkaného jednání dopustila, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobkyně. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobkyně netvrdila žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
31. Žalobkyně při jednání namítala, že žalovaný se nezabýval otázkou, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU. Soud tuto námitku považuje za opožděnou, neboť byla uplatněna po lhůtě k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), a proto se touto námitkou soud nezabýval. V žalobě sice žalobkyně uváděla, že dne 19. 3. 2025 požádala o udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU (její vnučky), nicméně výlučně v souvislosti s tvrzením, že se aktivně snaží svou pobytovou situaci řešit a nesouhlasí s tím, že by byla pasivní či nedbalá. Pokud při jednání uvedla, že žalovaný neřešil, zda lze žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana EU, jedná se o zcela novou samostatnou námitku, kterou soud vyhodnotil jako opožděnou.
32. Pouze nad rámec tak soud pro úplnost uvádí, že žalovaný se danou námitkou v napadeném rozhodnutí (viz str. 10) vypořádal, přičemž lze konstatovat, že o podané žádosti žalobkyně dosud nebylo rozhodnuto, samotné vedení takového řízení není překážkou řízení o správním vyhoštění a nejsou žádné indikace, že by žalobkyně mohla naplňovat některou z kategorií dle § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (srov. § 118 odst. 8 téhož zákona).
33. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

34. Správní orgány ve věci vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. V této souvislosti čerpaly primárně z výpovědi samotné žalobkyně a z jejích písemných vyjádření, z výpovědi její dcery V. T. M., zpráv o šetření poměrů a zpráv OSPOD. Tyto podklady pak tvoří ucelený základ pro závěry, ke kterým správní orgány v řízení dospěly.
35. Správní orgány zjistily, že žalobkyně je dospělou, zdravou, svéprávnou a soběstačnou osobou v předdůchodovém věku. Na území ČR přicestovala v roce 2018 na turistické vízum, které překročila, a od té doby zde nepřetržitě pobývá, po celou dobu je její pobyt neoprávněný. Ve Vietnamu měla dům, který prodala v době svého neoprávněného pobytu v ČR a v průběhu řízení o správním vyhoštění. V ČR má dvě dcery a syna, přičemž žije ve společné domácnosti se svou dcerou V. T. M., jejím manželem a jejími dětmi (vnoučaty žalobkyně), žalobkyně se podílí na péči o svá vnoučata, která chodí do školky a žalobkyně o ně pečuje v odpoledních hodinách, má s nimi blízký vztah, dcery žalobkyně a jejich manželé jsou ekonomicky aktivní a zajišťují finance pro rodinu, žalobkyně se podílí na péči o domácnost. Takto zjištěný skutkový stav je podložen obsahem správního spisu, přičemž žalobkyně neuvedla žádné konkrétní podstatné skutečnosti, které nejsou zahrnuty ve výše uvedeném a které dle jejího názoru měly být podstatné pro posouzení dané věci. V této souvislosti je též podstatné zdůraznit, že je to primárně žalobkyně, kdo byl odpovědný za sdělení relevantních skutečností jejího Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

soukromého a rodinného života správnímu orgánu. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

36. Správní orgány pak z uvedených skutečností vycházely při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich rodinných příslušníků ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěly k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 1 roku je v případě žalobkyně přiměřené, soud k tomu nemá výhrady.
37. Jak vyplývá z výše citované judikatury, při zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se poměřuje proti sobě stojící zájem jednotlivce na setrvání na území a zájem společnosti na dodržování právních předpisů. Ani z mezinárodních závazků, ani z národní právní úpravy totiž nevyplývá absolutní právo cizince na setrvání na území, pokud je zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, takový zásah však nemůže být nepřiměřený chráněnému zájmu.
38. V daném případě soud považuje za podstatné, že žalobkyně od počátku neměla oprávnění k dlouhodobému pobytu v České republice, svůj soukromý a rodinný život (včetně rozvíjení vztahů s rodinnými příslušníky) v ČR rozvíjela v situaci svého neoprávněného pobytu a navíc poté, co jí bylo hned v roce 2019 uloženo správní vyhoštění. Muselo jí být zřejmé, že bude muset vycestovat a nejprve získat řádný pobytový titul v České republice, takto však nepostupovala, místo toho zde setrvala řadu let neoprávněně a nyní argumentuje nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života. Takový postup však nelze aprobovat. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se o nepřiměřený zásah nebude jednat v případě, že cizinec svůj soukromý život budoval za situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a kdy věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý; takové okolnosti legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince, jak potvrzují rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 86/2017-28 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016-29, resp. k závěru o tom, že je zásah do soukromého a rodinného života cizince za těchto okolností nepřiměřený, lze dospět zcela výjimečně. Nejvyšší správní soud tuto problematiku shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31: *„Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“* V případě žalobkyně však žádné takové mimořádné okolnosti nejsou dány.
39. Žalobkyně na území opakovaně pobývala neoprávněně. Přicestovala v roce 2018 na základě krátkodobého turistického víza, ani po ukončení platnosti tohoto víza však nevycestovala, proto jí bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 6. 2019, č. j. KRPM-10980-35/ČJ-2019-140022-SV uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců. Ani to však žalobkyni nepřimělo vycestovat, na území dále setrvala, což vyústilo v opětovné uložení správního vyhoštění prvostupňovým a napadeným rozhodnutím. Nejenže tak žalobkyně pobývala na území po dobu několika let neoprávněně, ale zároveň nerespektovala vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud se pak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ztotožňuje s názorem žalovaného, že ani okolnosti soukromého a rodinného života žalobkyně nemohou v dané situaci převážet.

40. Pokud jde o vnoučata žalobkyně, péči o ně primárně zajišťují jejich rodiče, zároveň navštěvují předškolní zařízení, na péči žalobkyně tak nejsou závislé, přičemž tuto péči mohou rodiče řešit i jiným způsobem. Soud nijak nepopírá blízkost vztahů rodiny s babičkou, jak je však uvedeno výše, tyto vztahy byly rozvíjeny v době neoprávněného pobytu žalobkyně. Vzájemné vztahy pak lze udržovat i po dobu, kdy žalobkyni nebude umožněn vstup na území ČR, a to prostřednictvím komunikačních prostředků na dálku nebo rodinní příslušníci mohou žalobkyni navštěvovat v zemi původu. Rovněž dcery žalobkyně nejsou nijak závislé na žalobkyni, jsou dospělé, svéprávné, zaopatřené, ekonomicky aktivní, bez přítomnosti žalobkyně fungovaly i před jejím příjezdem, není dán žádný vážný důvod, proč by chod svých rodin a domácností dcery nemohly zajistit i bez žalobkyně. Soud proto shledal, že napadené rozhodnutí není ani v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, ani v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
41. Pokud jde o žalobkyni a její návrat do země původu, je třeba konstatovat, že v zemi původu prožila většinu svého života, žila tam až do roku 2018, ovládá jazyk a zná tamní kulturu, byla tam dříve zaměstnaná v zemědělství. Rovněž tam vlastnila dům, který prodala až v průběhu řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně je sice již vyššího věku, nejde však ještě o věk důchodový, žalobkyně je svéprávná a nemá žádné zásadní zdravotní omezení. Její zpětná integrace v zemi původu se tak jeví jako reálná, žalobkyně k tomu nemá žádné významnější překážky. Rovněž není vyloučeno, aby dcery žalobkyně jí nadále určitým způsobem finančně podporovaly, výpomoc v domácnosti a s péčí o děti mohou zajistit i jiným způsobem, než výlučně prostřednictvím žalobkyně.
42. Soud se tak ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v nich pochybení. Správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života ve smyslu shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, vztahujícího se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
43. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
44. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

všechny relevantní okolnosti svědčící v její prospěch i neprospěch, a to na základě kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaný tuto dobu zkrátil na dobu jednoho roku s ohledem na vyšší věk žalobkyně a její rodinné vazby na území ČR. Zároveň však nemohl opomenout, že žalobkyně již jednou uložené správní vyhoštění svévolně nerespektovala, dostavila se sice ke správnímu orgánu sama řešit svůj neoprávněný pobyt, toto však učinila až se značným časovým odstupem jednoho a půl roku, a navíc v situaci, kdy porušovala jí uložené opatření s povinností vycestovat a nezdržovat se na území ČR. Žádost o přechodný pobyt podala až po vydání prvostupňového rozhodnutí dne 19. 3. 2025. Nelze tak přeceňovat úsilí žalobkyně o legalizaci jejího pobytu.

45. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce jednoho roku zohledňuje všechny individuální okolnosti na straně žalobkyně, nelze jej považovat za excesivní či nepřiměřené. Jedná se o opatření blízké se spodní hranici možné zákonné sazby, která činí až pět let, přičemž soud má za to, že správní orgány byly v případě žalobkyně ještě značně benevolentní. Soud považuje jednání žalobkyně, která již jednou uložené správní vyhoštění nerespektovala, za velmi závažné, a v dané situaci by nepovažoval za nepřiměřené ani uložení správního vyhoštění o delší výměře.
46. Žalobkyně zcela obecně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud se však neztotožnil ani s touto žalobní námitkou. Rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaný považoval za klíčové pro posouzení případu, své závěry podrobně a přezkoumatelně odůvodnil. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné. Žalobkyně svou námitku nepřezkoumatelnosti nijak nekonkretizovala.
47. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
49. Při rozhodnutí o nepřiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné soud vycházel z § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětné věci jí soud žádné povinnosti neuložil a důvody zvláštního zřetele hodné nebyly shledány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. července 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.